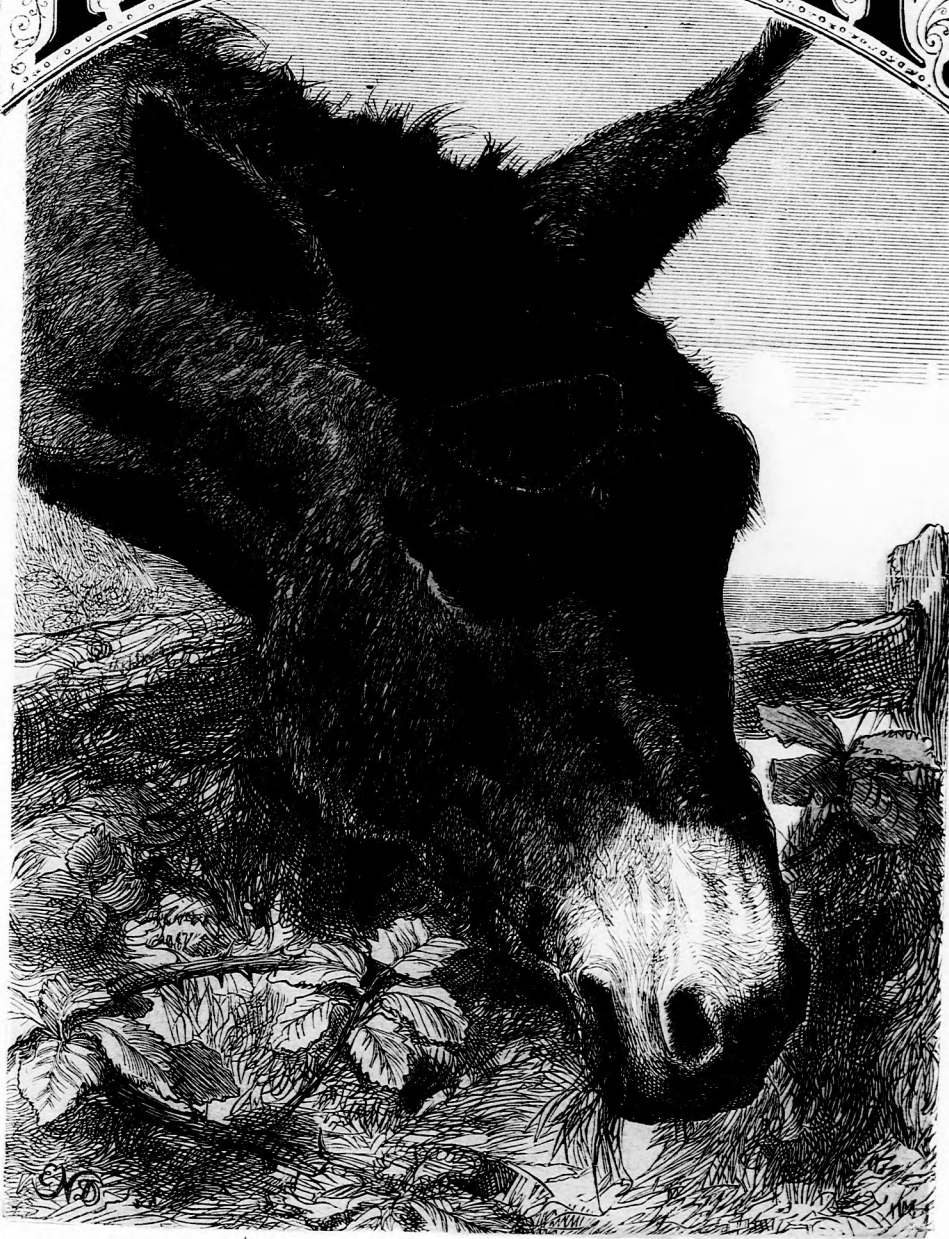

KIS LAP

A MI SZÜRKE BARÁTUNK. (Lásd a 111. lapon.)

EZER BAJ KÖZT

vagy:

az árva Imrike viszontagságai.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

MRIKE jól hallott mindent, amit János gazda és Miska beszéltek; rettegett, hogy alig néhány órája megtalált kedves kutyáját már megint elragadják tőle. Aggodalmasan nézett János gazda arcára... hátha a nagy öszszeg pénz őt is elesábitja s elárulja, hogy Bátor itt van a szekéren! De csakhamar meggyőződött, hogy János gazda nem olyan ember ám, aki egy pár forintért rosz cselekedetre képes. Mihelyt a koresmánál elvégezte dolgát, lovai közé esapott s gyorsan elhajtott.

Csak mikor már jó távol voltak a koresmától, akkor szólalt meg János gazda s jókedvűen mondá:

— Teringettét, most ugyan közel járunk a veszedelemhez! Szepegtél, ugy-e? Bizony magam is; szerencse, hogy Bátor szépen csöndesen maradt a pokrócz alatt.

— Hát elvették volna tőlem Bátort, ha megismerik? kérdé Imrike aggodalmasan. Hiszen ez az én kutyám!

— Hja, kis fiam, de ki bizonyitana melletted? Te azt mondod, hogy a tied és én hiszem is; de Miska bizony el nem hinné. Aztán huszönöt forint szép pénz ám szegény embernek, ezért bizony akárki is rászánná magát, hogy erőszakkal elvegye tőled Bátort és visszavigye a grófhöz.

— Oh, hát hogy rejtsem el, hogy rá ne találjanak! sóhajtá Imrike szomoruan.

— Az bizony bajos dolog lesz. Most éjjel sötétben még csak lehet, de holnap ugyan nehéz lesz ám vele sétálgatnod. És még ha el is jutsz vele egészen Budapestre, ott is bajosan fogod megtartani; az ilyen szép állat szemet szúr s valamely utczai suhancz könnyen ellopja tőled. — mert sok rosz ember van ám abban a nagy városban.

— Ismerős János gazda ott Budapestben.

— Én? Dehogyan vagyok ismerős! több mint esztendeje, hogy ott sem voltam. És mikor utoljára ott jártam, akkor is oly keserves dolgom volt, hogy szinte fáj, ha rá gondolok. Egy kis fiut kerestem... akkor épen olyan nagy volt mint te most... megszökött a házamból, ellopta minden pénzemet a ládafiából. Tulajdon édes testvérem fia volt... ugy szerettem, mint saját gyermekemet... árva volt, föl akartam nevelni, de a hálátlan gyermek oly gonosz tettel fizette meg jóságomat! Aztán elmentem Budapestre, hogy megkeressem, mert oda szökött, azt tudtam. Vissza akartam hozni, hogy jó utra térítsem, hajh! de hiába kerestem három egész napon át... oly rengeteg nagy város ám az, hogy ott a szegény falusi ember azt sem tudja, hova merre forduljon; ezer meg ezer ház, magasabb mint nálunk a templomtorony; és minden utczán ugy hemzseg a nép, mintha örökké bucsu vagy vásár volna. Persze, hiába kerestem a fiut... és meg is fogadtam, hogy ha nem vagyok kénytelen, nem megyek ám többször abba a nagy városba.

Ezalatt eljutottak majdnem a falu szélére: itt János gazda egy nyitott ka-

pun át t...
szerü, de t...
s a nyitott...
áramlott k...
várták. Já...
egy nyájas...
lovakhoz p...
s kezdte kif...

Imrike...
a kocsin; m...
Azt fogják...
szálljon le...
vagy talán...
házban tölt...
tette volna,
szólt a loval...

— Pa...
lébb, mondo...
láltam az ut...
gyen hol m...
be a házba...
rendezni...
kutya fekszi...
fimak a kuty...
el akarják tö...
engedem. A...
istállóba, kés...
adatok neki...
játok be.

Imrike...
rök fuvarosra...
intését, beme...
asszony már...
a család több...
tek a tüzhely...
szorítottak h...
kek nemcsak...
vendéget, han...
vében jární.

pun át tágas udvarra hajtott be; egyszerű, de tiszta házaeska állt az udvarban s a nyitott ajtón át barátságos tűz fénye áramlott ki a sötétbe. Ugy látszik, már várták János gazdát, mert az ajtóban egy nyájas arcú asszony üdvözölte, a lovához pedig rögtön odaugrott két fiú s kezdte kifogni.

Imrike zavartan és aggódva maradt a kocsin; mit fognak itt most vele tenni? Azt fogják-e mondani, hogy most már szálljon le és menjen odább, ahová tud... vagy talán megengedik, hogy az éjt a házában töltsse? János gazda, mintha sejtette volna, min aggódik a kis fiú, így szólt a lovak körül forgolódo két fiúhoz:

— Pali, Jóska, jőjjetek ide közelebb, mondok valamit... Egy kis fiút találtam az uton, elhoztam, hogy éjjel legyen hol megpihennie, vezessétek majd be a házba. De előbb még mást is el kell rendezni... a pokrócz alatt egy szép nagy kutya fekszik a kocsiban... annak a kis fiúnak a kutyája, jog szerint az övé; de el akarják tőle venni, azt pedig én nem engedem. A kutyát tehát vigyétek be az istállóba, készítsetek számára fekhelyet, adjatok neki enni, s aztán az ajtót csukjátok be.

Imrike hálás pillantást vetett a derék fuvarosra, aztán követte János gazda intését, bement vele a konyhába. Itt az asszony már javában főzte a vacsorát s a család többi tagjai mind ide gyülekeztek a tűzhely mellé. Imrike számára is szorítottak helyet a padkán s a gyermekek nemesak szívesen látták a váratlan vendéget, hanem még iparkodtak is kedvében járni. Látszott, hogy habár egy-

szzerű, szegény emberek, de beszületes, jó szívűek van s Imrike oly jó érzé magát köztük, mint még soha sem, mióta szülőhelyétől elszakadt.

Alig telt bele félóra, már készen volt az estebéd s nagy táiban párolgott az asztalon a jó paprikás hus. János gazda rövid imát mondott, aztán mindnyájan jóízűen nekifogtak a falatozásnak. Egy ideig csak a kanalak és kések csörgése hallatszott s János gazda kétszer is megöltette Imrike tányérját és biztatta, hogy csak lásson hozzá. Mikor aztán jóformán fenekére jutottak a tálnak s már jól is laktak, János gazda jókedvűen játszott kisebb gyermekeivel, elmesélte mit látott a városkában, a hol volt, odaadta nekik az almát, melyet számukra hozott s utoljára Imrike is annyira fölvidult, hogy még ő is belevegyült a beszélgetésbe.

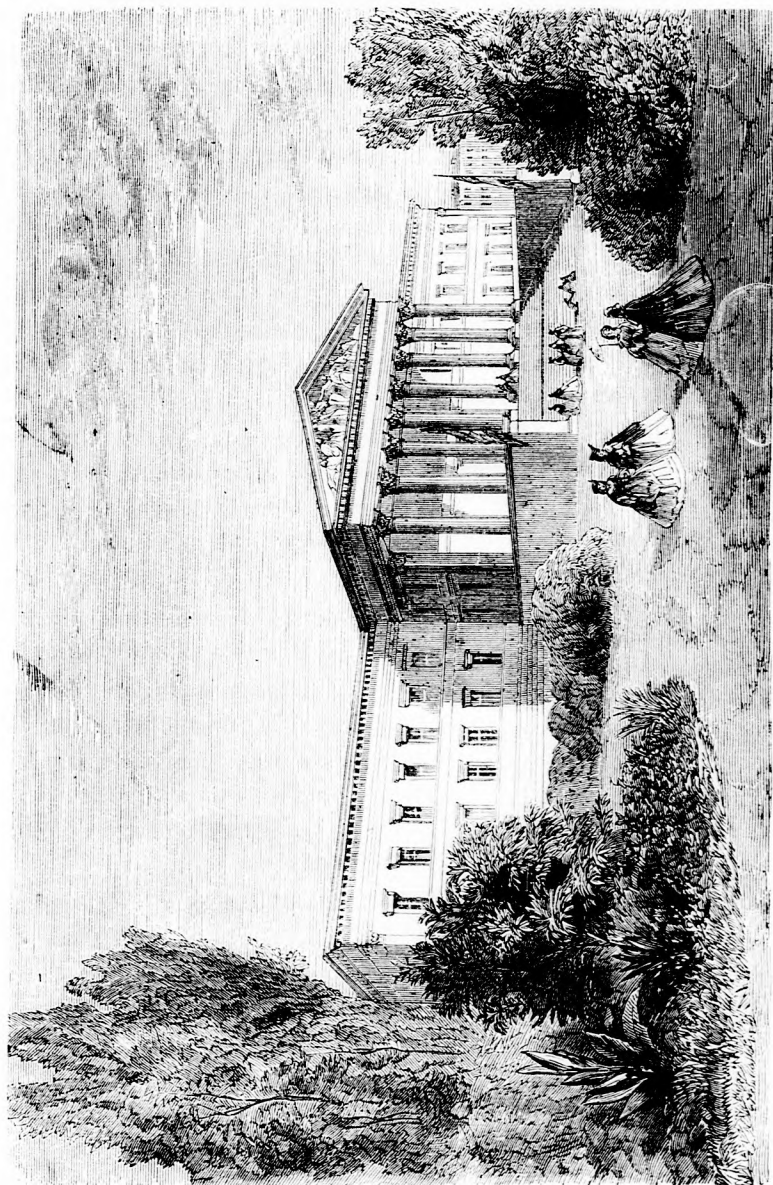
A vacsora végeztével János gazda rágyújtott makra pipájára s így szólt nagyobbik fiához:

— Még korán van lefeküdni, sétáljunk el kissé a koresma felé, hadd lássuk, mit csinálnak ott azok a nagy uri vendégek; képzelem, milyen rosszul érzik magukat a kis falusi koresmában, mikor esupa aranyos termekhez vannak szokva. Jőj te is, Imrike, mert tulajdonképen a te dolгодban megyünk oda. Ki kell fürkésznem a kocsistól, melyik uton mennek holnap Budapest felé; két ut van, s jó lesz ha te majd nem azon az uton indulsz, a melyen ők, mert ha találkoztok és meglátják a kutyádat, bizony elveszik tőled. Majd megtudjuk, melyik uton mennek

(Folytatás az 102. lapon.)

A VITÓRIÁS KOCSI. (Eszék a 110. lapon.)

A NEMZETI MUZEUM BUDAPESTEN. (Lásd a III. lapon.)

(Folytatása a 99. laphoz.)

ők, — te majd aztán a másik uton nyugodtan mehatsz.

Imrike megköszönte János gazdának, hogy ennyire gondoskodik róla s aztán lassan sétálva mentek a koresma felé. Gyönyörű holdvilágos éj volt s mikor a koresma elé értek, Miskát éppen élénk beszélgetésben találták a gróf inasával. Ezek azonban János gazda közeledtére elhallgattak s aztán mindnyájan leültek a koresma előtti padra és pipázgatva beszélgettek mindenféléről, mialatt János gazda ügyesen kicsalta az inastól, hogy másnap mely uton akarnak utazni. Imrike a pad szélén ülve esőndesen hallgatta az öregebbek beszédét, míg nem hirtelen más valami kötötte le figyelmét.

A koresmának, mint afféle falusi házacskának, alacsony ablakai voltak s ez ablakok egyikén a függöny kissé félre esuszott, úgy hogy egy kis darabot látni lehetett a kivilágított szobából. Imrike egészen véletlenül pillantott oda, — s egy szép fiatal nőt látott a pamlagon ülni. Ez bizonyosan az a nagy uri vendég, a grófné. De Imrike nem azért bámult annyira a grófné szelid nyájas arczára... hanem valami homályos emlék támadt föl benne... mintha már valahol látta volna ezt a fiatal nőt, sőt mintha beszélt volna vele, mintha valami jóban részesült volna tőle... de hol, mikor találkozott vele? Erre most semmikép sem tudott visszaemlékezni s nem gondolkozhatott tovább, mert valaki még odaült a löczára s félretolta Imrikét. Nem nézhette tehát azt a szép nyájas arcot, be kellett érnie azzal, amit itt kint a rideg éjben látott

és hallott. De ezt is jó volt hallgatnia mert Miska éppen akkor így szólt:

— Ugy bizony, János gazda, én, holnap reggel korán elindulok és keresem azt a kutyát; megérdemli ám a fáradságot. Éppen most beszélte az inas, hogy a grófné mennyire szereti azt a kutyát, hogy akár száz forintot is szívesen ad annak, aki vizsgálja a kedvencét. Thjú! ha megkapom a száz forintot, — én leszek a leggazdagabb legény a faluban!

— No no, csak lassan Miska! szólt János gazda. Előbb még meg kell találni azt a kutyát.

— Oh az nem nehéz! Azt mondja az inas, hogy akkora kutya, mint egy borju, egészen fekete, Bátor névre hallgat, ugatása pedig olyan, mint a bika bömbölése.

Imrike szorongó szívvel hallgatta a beszédet; de János gazda, úgy látszik, nem ijedt meg s jókedvűen mondá:

— Bizony okosabba is fordíthatnád idődet, Miska ösem. Ha csakugyan olyan szép állat, már régen elfogta valaki, üthetted bottal a nyomát. Én azt tanácsolom maradj te szépen itthon, ne feeseréld az idődet hiába.

— Köszönöm a jó tanácsot, János gazda, de ezuttal nem fogadom el. Ilyen könnyen még soha sem kerestem száz forintot, mert hogy megtalálom azt a Bátor, az bizonyos. Ismerem az egész vidéket, mint a zsebemet; bemegyek minden házba, minden csőszkunyhóba, míg csak rá nem akadok.

— No jól van, hát csak sétálj, az majd egészségedre válik, — szólt János gazda nevetve.

— szólt hirtelen a gazda az inas felé.

— Igen, — felelt az inas.

— Azt mondta a grófné, hogy régen van eseléd, ismerőse eseléd...

A f... Miska ez... zelükbe... mintha... részét. A... bujt, úgy... tett fölis... árulta az... izgatottan... szólni ak... merne.

Misk... János gaz... az idegen... Pedig ne... János gaz... Imrikére... rengve bá... figyelt tő... Csak akk... mikor a f... Miska ne...

— F... öreg kom... zony szük... s ez az as... jól allana...

— Pszt! beszéljünk halkabban! — szólt hirtelen Miska. — Látja János gazda azt a feketébe öltözött asszonyt?

— Látom. Hát aztán?

— Ez a grófné első komornája... azt mondják a többi eselések, hogy a grófné nagyon szereti, pedig még nem régen van nála; nem is úgy tartja, mint eselédet, hanem mintha valami régi jó ismerőse volna; pedig hát mégis csak eseléd... Pszt! már itt van!

A feketébe öltözött asszony, kiről Miska ezeket mondta, ezalatt egészen közelükbe ért és egy pillanatra megállt, mintha hallotta volna a beszélgetés egy részét. A hold épen egy kis felhő mögé bujt, úgy hogy a nő arcát nem igen lehetett fölismerni; de ősz haja eléggé elárulta az öregséget. Néhány pillanatig izgatottan mozgott egy helyben, mintha szólni akarna a padon ülőkhöz s nem merne.

Miska kissé zavartan köhögött s még János gazda is furesának találta, hogy ez az idegen asszony oly merően néz rájuk. Pedig nem nézett ám sem Miskára, sem János gazdára, hanem egy harmadikra: Imrikére, ki a falnak támaszkodva, elmerengve bámult a csillagos égre s nem figyelt többé arra, ami körülte történt. Csak akkor rezzent föl álmodozásából, mikor a fekete asszony már tovasietett és Miska nevetve mondá:

— Ejnye, de megnézte kendet ez az öreg komorna, János gazda! Talán bizony szüksége van a grófnénak új kocsisra s ez az asszony most azt méregette, hogy jól állana e kenden a cifra liberia.

— Nem jól beszélsz, Miska öcsém, fetelt János gazda szintén jókedvűen. Nem engemet nézegetett, hanem téged. Bizonyosan masra van szükségük s azt nézte, hogy jól illenek-e neked az olyan strimflis nadrág, amelyet ezek a grófi lakájok viselnek.

— Pszt! ne beszéljen! Nézze, visszajön s egyenesen felénk tart. Valjon mit akar?

(Folyt. következik.)

A KIS FEKETE HANGYA TÖRTÉNETE.

— Elmeséli: **Tamás** bácsi. —

(Vége.)

A FIATAL hangyácska alig hallá e szavakat, rögtön eltökélte, hogy keres és hoz olyan fát, minőt az öreg hangya kíván. Elindult tehát a keresésre és szorgalmasan kutatott jobbra-balra. Hosszas és fáradságos keresés után végre egy egészen új hajtású kis fácskára akadtt, mely még alig négy ujjnyira nőtt ki a földből és egy félujjnyi vastag sem volt. E piczike kis venyige azonban a parányi hangyácska számára természetesen óriási fa volt, épen olyan, amelyet keresett.

— Ez pompás lesz! szólt nagy örömmel. Mily szép egyenes és erős! Épen ilyenre van szükségünk. Most hát gyorsan munkára, döntsük le és vigyük haza.

Hozzá is fogott a munkához, mely bizony nem könnyű volt: a hangyácskának nincs ám sem fűrész, sem fejszeje, csak gyöngé fogaeskája; ezzel kellett a fácskát keresztül rágni, hogy ledőljön. A kis hangya tehát nagy elhatározottsággal kezdte rágni a fácskát, majd körmőeskéivel tépte, kaparta; de természetesen az

eredmény nagyon csekély volt s egy fél napi fáradság után alig látszott a fácskán egy kis karczolás. Ez azonban nem csüggeszté el a kis hangyát.

— Mégis végbe viszem, még ha belehalok is! mondá.

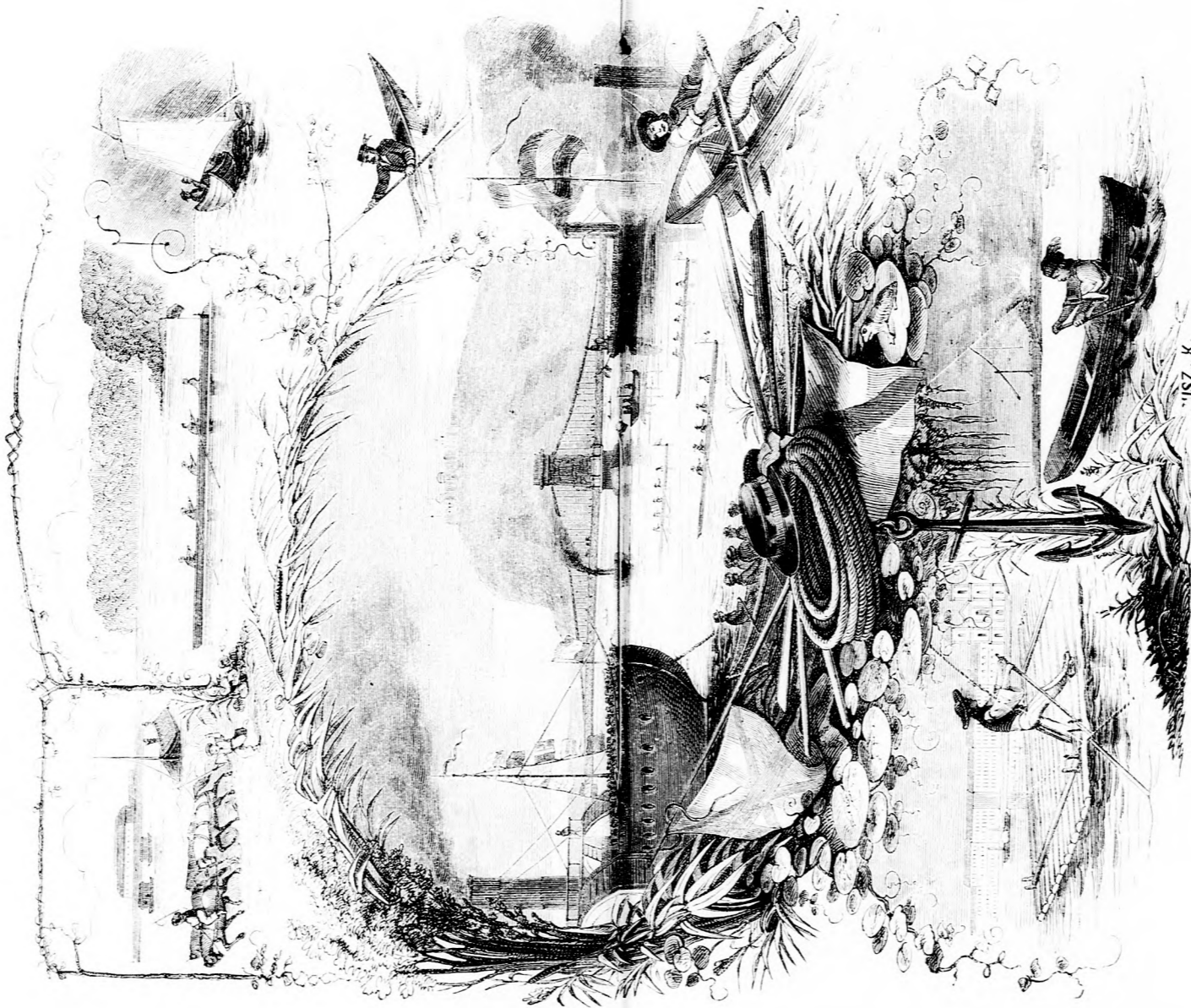
Ujból nekifogott s a mint javában fáradozott, egyszerre gunyos nevetést hall egészen közelről. Egy tücsök állt ott és szánakozva nézte a kis hangya erőlködését, végül pedig megszólalt:

— Ugyan mit vesződöl, te együgyű kis hangya! Mit erőlködöl e fa ellen, mely százszorta nagyobb, mint te? Azt hiszed, hogy te egymagad meg bírod dönteni? Aztán mi haszna dolgozol? Tégy úgy, mint én: mulass, élj gondtalanul s egyébbel ne gondolj.

— Igaza van tücsök barátomnak, szólt egy nagy dongó. Bizony kár annyit fáradni, kivált mikor úgy is hiába minden erőfeszítésed.

A hangyácska megvetően pillantott a két naplopóra s folytatta munkáját a nélkül, hogy

egy szót is felelt volna. De amazok nem szüntek meg fecsegni s folyvást gunyolták, csufolták, úgy hogy a kis hangya

A DUNA HATÁR. (Lásd a 107. lapot.)

békétürése is elfogyott végre és bosszusan odaszólt nekik:

— A henyélőknek semmi joguk

arra, hogy alkalmatlankodjanak és csufolódjanak mások munkájánál. Takarodjatok innen. Sürgős a dolgom s a ti fecsegétek zavar.

E kurta válasza a két csufolkodó odább állott, de még távozás közben is nevetve ismételtették:

— Szegény bolondos hangya! Soha sem fogja elérni célját; ez a kis fácska az ő számára óriás, melyet soha sem fog megdönthetni.

A buzgó kis hangya újabb erővel folytatta munkáját, de bármint iparkodott, végre mégis be kellett vallania, hogy oly munkára vállalkozott, mely meghaladja erejét.

— Mégis igazuk volt! — gondolá szomoruan. — Hiába erőlködöm, egymagam nem boldogulok.

Már most, ha a kis hangya csak saját hiúságára hallgatott volna, abbahagyta volna az egészet s keresett volna magának más munkát, nem szólva erről senkinek. De a hangyácska meggondolta, hogy a hiúság itt bűn volna, mert nem az a köteles-

is, a fordítás is szerencsésen elkészült. Épen rendezgették már kész irataikat, midőn odalépedt Béla és mosolyogva mondá:

— Hát igaz-e, hogy az egyetértés ad erőt?

Zsiga és Pali fölugrott és megölelte Bélát.

— Bocsáss meg, Béla! megsértettünk, pedig te oly jó, oly okos vagy! És még nem is haragszol, hanem te jössz először hozzánk.

— Ugyan ne beszéljetelek. — felelt Béla szelíden. — Hiszen csak nem hazudtolhatom meg saját mesémet. Hát nem emlékeztek? A hangya nem saját dicsőségeért dolgozik, hanem hogy hasznot tegyen, hogy társai szeressék!

A DUNA HÁTÁN.

(Képpel a 104. és 105. lapon.)

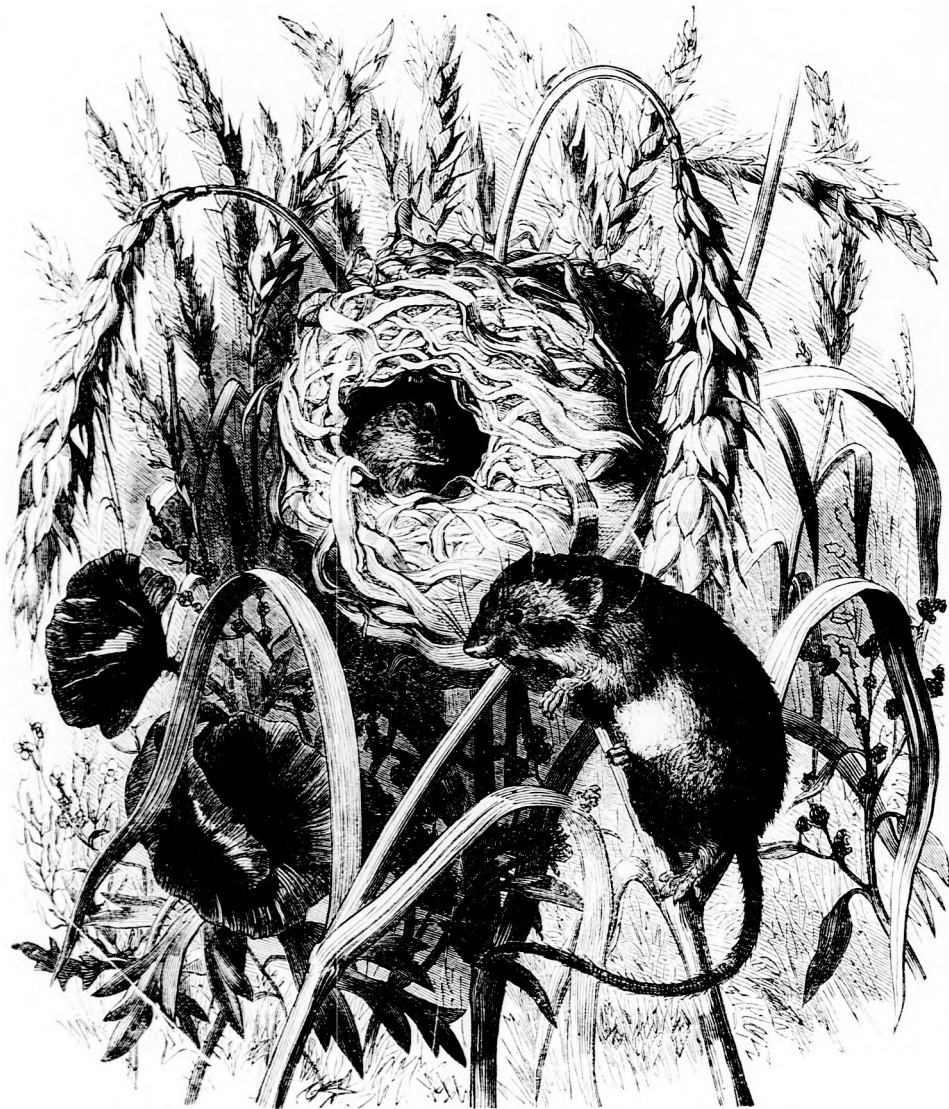
A DUNA HÁTÁN? — — valjon mi történik a Duna hátán? Nagyon sokféle dolog, hol hasznos, hol mulatságos, hol mindakettő együtt. Kevés országnak van olyan szép, nagy folyója, mint a mi Dunánk. Hatalmas gőzhajók járnak rajta s viszik az utasokat kényelmesen messze tájakra; az utazás ilyen hajón a lehető legkényelmesebb, főleg nyáron, szép időben. De nemcsak gőzhajók járnak a szép Duna hátán; lassacskán, nagy erőfeszítéssel usznak fölfelé a gabonával és egyéb portékával teli bárkák, melyeket lovak húznak, sokszor tizenöt-husz is egymás elé fogva. Viszik a gabonát a malmokba s a malmok szintén a Duna hátán állanak és a folyó vize forgatja a malomkereket, mely aztán a búzát szép fehér lisztre őrli, ebből pedig a gazdasszony puha cipót süt.

De rajzunkon látunk még egyebet; kicsiny, egyszerű csónakban evezget a halászegény, már korán reggel siet oly helyre, hol a víz csöndesen folyik s hol a halak különösen szeretnek tanyázni: itt kiveti a hálót és mire este hazatér, egész csomó halat visz haza, melyet másnap bevisznek a városba eladni; de azért ott-honn is marad ám elég, hogy ebédre jó halászlé készülhessen.

Hát az a másik legény, ki se nem csónakon, se nem hajón evezget békésen, az miféle szerzet? Az bizony nem más, mint tutajos tót atyafi, ki a messzi Líptó és Trencsín megyéből csöndeskén uszik le tutaján egészen Budapestig. Hosszu, egyenes szálfákat kötöz egymáshoz, — ez az ő hajója, melyet megrak deszkával, fával s aztán a Vág vizén uszik lefelé; a Vág beömlik a Dunába, elhozza a tutajos atyafit is és így szépecskén elérkezik Budapestre, a fővárosba, s mikor aztán visszakérül szerény kis falujába, tud ám ugyancsak sokat beszélni a csodadolgokról, melyeket a nagy városban látott.

Azok a hosszú, keskeny, szép kis csónakok pedig, melyeket rajzunkon láthatni, mulatságul szolgálnak derék ifjaknak, kik szabad idejüket a Dunán csónakázva, evezve töltik s gyakran versenyeznek egymással, ki tud jobban evezni. Ilyen csónakversenyeket láthatni Budapestben s rajzunk közepe azt mutatja, mikor éppen ilyenre készülnek.

Ime, mily sok hasznát veszszük a szép Duna vízének; kapunk belüle jó halakat ebédünkhöz, utazunk rajta, örömlük a kenyerünkhöz való lisztet, szállítjuk portékáinkat és még mulatunk is. Mikor pedig a nyár forró napjai bekövetkeznek, akkor megfürdünk benne s üde habjaiban új erőt nyerünk napi munkánk folytatására.

A TÖRPE EGÉR. (Lásd a 110. lapon.)

OTT.
Ott
Ott
Mir

VIZRE JÁRÓ PARASZT LEÁNYOK.

OTT, hol a patak locsog
 Ottan csattog a sulyok
 Ott pusztul ki a rahából
 Mind a szenny, mind a mocsok.

Meg elmennek a gyöpre,
 Ottan van kiterítve
 A finom gyöles; maguk fonták
 S patakvizzel öntik le.

Fehéredik finom gyölesa,
 Pirosra gyult kerek arcza.
 Pros rózsza a liliomot
 Szorgalmasan locsolgatja.

VIGASZTALÁS.

(Képpel a 112. lapon.)

PISTÁM édes, Pistám kedves,
Oh ne buslakodjál,
Nem nézhetem ha szívedbe,
Szemedbe boru száll.

Jobban fáj nekem, mint neked,
Hogy magad emészted.
A miért ily büntetés lett
Ma keserű részed.

De holnapig jóvá tetted
Mai nagy hibádat . . .
S aztán mindkettőnk szívében
Jó kedv, öröm támad.

Már csak álld ki katonásan
Büntetésed' Pista,
Vigaszul had esőkoljalak
Százszor össze-vissza.

A TÖRPE EGÉR.

(Képpel a 108. lapon.)

KÖZÖNSÉGES házi egérkét bizonyosan láttatok már; de van ennek egy picinyke rokona, a törpe egér, melyet ritkábban lehet látni, mert télen a föld alá rejtőzve alszik, nyáron pedig a buzavetése sűrűjében üti föl tanyáját. Nagyon kedves, piczi kis jószág, olyan piczi és könnyű, hogy a buzaszálon kényelmesen föl s alá mászkál, mint valami vastag fán s hosszú farkinczáját a szalmaszál körül esavarja, hogy le ne csusszék.

És a törpe egérke maga is tudni látszik, milyen szép, mert folytonosan csinostítja magát, apró lábaival mosogatja füleit, arczát, simogatja szőrét és még fészke építésében is fényűzésre törekszik. Mert nem elégszik ám meg földbe ástott lyukkal, mint más közönséges egerek, hanem a buzaszárak közt a magasban készít fészket, melyet szalmaszálakkal kötözget össze s aztán puha fűvel kibélel; abban neveli fel kicsinyeit. Mikor a szél

a buzavetést lengeti, a kis fészek is ingadozik s ekkor a kis egérkék hintáznak, mint a gyermekek a bölesőben.

A fészek rendszeren egy lányi magasan van a földtől s labdaalaku; közepe táján nyílás van, de ezt az anyaegérke, ha távozik a fészektől, oly ügyesen eltakarja szalmaszálakkal, hogy csak nagyon bajosan lehet fölismerni, valamint az egész piczi fészek is egészen eltűnik a sárga buzaszálak közt. Belsejében 8—10 apró egérke számára van hely, melyeket aztán az öregek gondosan táplálnak mindaddig, míg a kicsinyek megerősödnek s maguk is kibujnak, hogy a mezőn eleséget keressenek.

Bámulatos a törpe egérke ügyessége, melylyel fészket építi; nem használ hozzá semmi ragaszt, apró fogaival, lábaeszküival fűzi össze a nád- és szalmaszálakat, megerősíti a buza szárához s a kicsiny lakás oly erősen áll, hogy bármily erős fürgeteg sem bírja letépni. Mikor aztán a buzát aratják, akkor a fészek már üres, mert akkorra a kicsinyek már felnőttek és vigan szaladgálnak a mezőn, nem igen félve az emberektől sem, mert oly piczinyek, hogy alig lehet őket észrevenni.

A VITORLÁS KOCSI.

(Képpel a 100. lapon.)

OLYAN kocsit, melyet ló vagy ökör von láthatunk eleget; de nem hiszem, hogy láttatok volna valaha olyan szekeret, melyet a szél hajt, mint valami vitorlás hajót a tengeren. Pedig ilyen is van, — csak hogy kissé messzire tőlünk, Kínában.

Ott a paraszt nép nagyon szegény és a legtöbbször nincs sem lova, sem ökre, hanem legfőlegb egy szerény számara. Ha tehát nagyobb utra indul s nagyobb terhet kell szállítania, az ügyes kínai megvár olyan napot, mikor erős széluj s a szelet fölhasználja, épen mint a hajósok. Kocsija rendszeren igen gyarló két kere-

kü talyigabél
hosszu rud
a szamarát, h
ruddal pedig
ról. A talyiga
s erre jökora
aztán belekap
előre a talyig
pet sem kell o
sem gazdájána
áll, akkor per
nak s a csusi
dig tolni kel
izzadnak bele.

A MI SZÜ

(Ké

HÉJ ha
Ne sz
Szólj
A te m

Szürke
Nem k
Avagy
Fris b

Tudon
Hogy
Szomj
Mind t
Már m
A nota

A NEMZETI

(Ké

SOKSZOR em
mely ritka á
beszéltem nek
vagy amaszt a
latni Budapes
nemzeti muzeu

Talán va
nem tudják, m
nemzeti muzeu

kü talyigából áll, melynek mindkét végén hosszú rud van. Az első rudhoz odaköti a szamarat, hogy huzza a kocsit; a másik ruddal pedig maga a gazda tolja hátulról. A talyiga közepén hosszú pózna áll s erre jökora vitorla van kifeszítve, a szél aztán belekap a vitorlába s gyorsan tolja előre a talyigát, úgy hogy sokszor esőpet sem kell erőlködni sem a csacsinak, sem gazdájának. Ha azonban a szél megáll, akkor persze vége a könnyű utazásnak s a csacsinak huzni, a gazdának pedig tolni kell a szekeret, hogy szinte izzadnak bele.

A MI SZÜRKE BARÁTUNK.

(Képpel a czim lapon.)

HÉJ haj, ihajja,
Ne szomorkodj, csacsika.
Szóljon vígan, úgy mint eddig
A te nótád: ja—ia!

Szürke hívünk, no mi lelt?
Nem kaptál tén jó füvet?
Avagy talán a nagy bendől
Fris bogácsesal már betelt?

Tudom, tudom csacsika,
Hogy magának mi baja,
Szomjas ugy-é? No itt a víz!
Mind megitta, ihaja!
Már most megint vígan fujja
A nótáját: ja—ia!

A NEMZETI MUZEUM BUDAPESTEN.

(Képpel a 101. lapon.)

Sokszor említettem már, mikor valamely ritka állatról, érdekes régiségről beszéltem nektek, kis olvasóim, hogy ezt vagy amaz a nemzeti muzeumban is láthatni Budapesten. Ime, ma bemutatom a nemzeti muzeum szép épületének rajzát is.

Talán vannak köztetek, akik még nem tudják, micsoda hát voltaképen az a nemzeti muzeum? mire való?

A muzeum arra való, hogy ott mindenféle tudományos és másként is érdekes tárgyak összegyűjtve elhelyeztessenek, úgy hogy aztán mindenki megtekinthesse és tanuljon, okuljon rajtuk. Az egyik gyűjteményben a természetrajzi tárgyak vannak: négylábu állatok, hüllők, madarak, halak, rovarok, lepkék stb. ezer meg ezer számra, persze nem elevenen, hanem kitömve, épen mintha élének. Itt aztán láthatjuk valóságban az olyan állatokat is, melyek Ausztriában, Afrikában és más távoli világrészekben honosak, a hová bizony csak igen kevesen utaznak közülünk. Ha a muzeumban végig sétálunk, megismerkedünk mindazon idegen állatokkal, melyeket különben csak könyvből és rajzokból ismerhetnénk.

Egy másik részében a muzeumnak vannak a régiségek s itt látjuk, milyen fegyvereket használtak az emberek sok száz esztendővel ezelőtt, milyen ruháztuk, házi eszközök, pénzük stb. volt. Itt van sok olyan tárgy, mely hajdan híres magyar királyoké és hősöké volt, p. o. Hunyady János pánczélinge, Zápolya János serlege stb.

Egy harmadik részében a muzeumnak van a nagy könyvtár, melyben sok ezer könyv van szép rendben fölállítva tudósok és olyanok számára, kik olvasni, tanulni akarnak. Vannak több száz esztendőös könyvek, melyeket máshol már nem is lehet találni.

Mindezt pedig szabadon meg lehet nézni, mert a muzeum célja az, hogy az emberek okuljanak s itt összegyűjtve megláthassák mindazt, a mit különben talán soha sem láthatnának. Látogatják is naponkint százan meg százan, kicsinyek, nagyok, tudósok és tanulók s mindnyájan ismereteikben gazdagodva lépnek ki.

Vidéken lakó kis olvasóim közül azok, kik Budapestet meglátogatják, el ne mulasszák megtekinteni a nemzeti muzeum szép gyűjteményeit.

VIGASZTALÁS. (Lásd a 110. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bicsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, Athenaeum épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.